

A photograph of Boris Johnson, the former Mayor of London, waving his right hand. He is wearing a dark suit, a white shirt, and a blue patterned tie. The background is a blurred Union Jack flag.

MÓN

El moment de Boris l'histrionic

Sigui quin sigui el resultat del referèndum sobre el 'Brexit', l'ex-alcalde de Londres, Boris Johnson, un dels líders del "no", probablement aspirarà al liderat 'tory' i a ser primer ministre.

Reportatge de Miquel Payeras

David Cameron ha anunciat que no es presentarà a les pròximes eleccions generals, que s'han de celebrar el 2020. La premsa britànica de dreta, com *The Telegraph*; la liberal, com *The Economist*, i la d'esquerra, com *The Guardian*, assenyalen l'ex-alcalde de Londres –ho fou fins l'any passat– Alexander Boris de Pfeffel Johnson, més conegut senzillament per

Boris Johnson, com a probable –i alguns el consideren segur– futur candidat al lideratge conservador amb l'objectiu ulterior de ser el nou primer ministre, després de Cameron.

Aquest 23 de juny se sabrà si el Regne Unit es manté a la Unió Europea o no. La llarga campanya per demanar el vot a favor i en contra ha polaritzat la vida política britànica como poques vegades.

O com mai. El periodista britànic Tom Burns, llicenciat en història per la Universitat d'Oxford, explicava fa un mes a qui subscriu, en ocasió de la presentació a Palma d'un llibre seu sobre la Transició espanyola –va ser corresponsal a Madrid en aquells anys per a capçaleres britàniques i nord-americanes com *Financial Times*, *The Economist*, *Washington Post*...– que al seu parer allò més rellevant

Tota la premsa britànica coincideix a dir que Boris Johnson serà el futur candidat a líder del Partit Conservador i aspirant a primer ministre.

del referèndum “és la ruptura tan intensa que s’ha produït entre dues opcions polítiques, entre els favorables i contraris a la sortida”. I això abona el terreny perquè la política britànica segueixi instal·lada després de la consulta en un camp *passional* desconegut en el país de l’autocontrol emocional.

Si la nova política britànica ha de tenir altes dosis de passió, serà terreny

abonat perquè hi floreixi Boris Johnson. La premsa britànica retrata aquest polític conservador com histriònic, populista, ric, culte, irònic, cínic, mentider, intel·ligent i egòlatra. Alguns analistes també el comparen amb Donald Trump però deixant a banda allò de culte, irònic i intel·ligent, és clar. Tan peculiar personatge no tindria ni la més remota possibilitat de succeir Cameron en con-

dicions polítiques normals. Tanmateix, avui dia, en plena onada de nous polítics populistes pertot arreu que són percebuts com antisistema –i Johnson sap conrear ben bé aquesta imatge–, qui sap què podria passar.

Periodista i polític

El polític britànic, ros, mal pentinat, amb cara de nen revoltós nascut el 1964 als Estats Units –té la doble nacionalitat–, a la ciutat de Nova York, es va formar, com tants d’altres joves de la bona societat anglesa, a l’Eton College i, més tard, a la Universitat d’Oxford, on es graduà en història però, tot just acabats els estudis, passà a fer l’ofici de periodista. El 1989 fou enviat per *The Daily Telegraph* –diari de dretes editat a Londres des de 1855– a Brussel·les per ocupar-se de la correspondència a la seu de la Unió Europea. El jove Boris, de tan sols 25 anys, s’hi instal·là ple de desconfiança envers la Unió, i allà s’acabà de convèncer que s’estava gestant un monstre perillós per a la independència de la Gran Bretanya. “El pla Delors per governar Europa”, titulà un famós article que, segons la premsa del seu país, suposà que Margaret Thatcher, la famosa *dama de ferro* conservadora, aleshores primera ministra, el convertís en el seu més estimat periodista. Cal dir que Jacques Delors fou el president de la Comissió Europea entre l’1 de gener de 1985 i l’1 de gener de 1995 i entre els conservadors britànics més euroescèptics va ser considerat com una mena de nou Napoleó que volia subjugar la Gran Bretanya, sobretot a partir de l’aprovació del Tractat de Maastrich, el 1992, que pretenia ser la primera passa –si més no, així ho deien els més unionistes– cap a una UE que en el futur es convertiria en una mena d’“Estats Units d’Europa”. És quasi ociosos explicar el sentit de l’article del jove Boris: trobava una aberració d’allò més antibritànica que un francès volgués crear una mena de sistema continental a l’estil de Bonaparte que posaria en perill la idiosincràsia, independència i futur del Regne Unit.

Com a alcalde de Londres Johnson va guanyar una enorme popularitat que ara li pot servir de trampolí per a les seves més altes ambicions polítiques.

→ Gràcies a la tasca periodística anti-europeista i conservadora es guanyà el reconeixement no sols de Thatcher sinó de molts *tories* que el veien com un diamant en brut per al partit de dreta. Ell es deixà voler durant tota la dècada dels noranta, gaudint de les alabances i conreant el seu futur polític. Finalment, el 2001 decidí fer la passa. Es presentà a diputat dels Comuns pel districte de Hanley. En representació del Partit Conservador, és clar. I guanyà l'acta. A partir d'aleshores sabé triar amb sentit estratègic els futurs moviments que calia fer a les sempre agitades i perilloses aigües de la política. Se situà prop del grup, amb Cameron com a nucli, que volia guanyar el control del partit *tory*. Així va ser en el congrés de desembre de 2005. Amb 39 anys Cameron es convertia en el nou líder conservador. Un dels amics que l'envoltaven era Johnson. El 2007 Boris demanà el suport de David per assumir un repte que pareixia impossible: presentar-se a l'elecció d'alcalde de Londres l'any 2008 i guanyar-la. El càrrec l'ocupava el laborista Kevin Livingstone des de 2000, un home molt ben considerat, de gran predicament popular i, per tant, molt difícil d'abatre. Cameron acceptà tot d'una, no debades una victòria a la capital catapultaria la seva aspiració de vèncer els laboristes a les futures eleccions generals. Boris s'hi presentà i, contra tot pronòstic, triomfà.

El càrrec li donà una gran popularitat, sobretot gràcies als Jocs Olímpics de 2012 que se celebraren a la ciutat que comandava. Renuncià a seguir a l'alcaldia per presentar-se altra vegada a diputat dels Comuns pel districte d'Uxbridge & South Ruislip a les eleccions de 2015. Guanyà. Un moviment que, juntament amb el seu suport al *Brexit* des de principi d'enguany (ha comparat la Unió amb la unificació europea per la força de Napoleó i de Hitler) fa pensar a tots els analistes polítics de Londres que vol optar a la prefectura *tory* i ser candidat conservador a primer ministre el 2020.

Cap a Downing Street

Malgrat la dedicació a la política, Johnson no ha deixat mai d'escriure. Mitja dotzena de llibres porten la seva signatura. L'últim és de 2014 i es titula *The Churchill Factor* ("El factor Churchill"), una biografia del personatge històric que més admira. En l'obra, segons analitzava *El País* el passat 6 de maig, hi trobem una referència implícita a ell mateix. Referint-se a Churchill escriu que era un mestre a saber avançar-se als esdeveniments: "En certa manera tots els polítics aposten per alguns esdeveniments, tots tracten d'avançar-se al que s'esdevindrà, situar-se a la banda bona de la història, per després poder presumir de tenir bon judici". El diari espanyol i no pocs mitjans britànics veuen darrere d'aquestes paraules que potser l'aposta de Boris pel *Brexit* amaga el seu vertader objectiu: confia que en el referèndum el "no" guanyarà, Cameron dimirà i tot plegat el catapultarà al poder.

Ara bé, l'interessat assegura que no pensa de cap manera a ser primer ministre. Segons recollia *The Economist* fa dues setmanes, ha comparat les seves possibilitats d'entrar a residir a Downing Street amb les de "ser decapitat per un plat volador, cegat per un tap de xampany, tancat en un frigorífic o reencarnat en una oliva". Tanmateix, el prestigiós setmanari britànic recor-

da que "trenca totes les regles" de fer política, que té un "gran historial de dir sempre el que vol sentir el seu públic" a cada moment i, també, de "trençar la paraula donada". I això "sobre el paper deixa convertides les seves expectatives polítiques en lil·liputenques", però en una "època en què els votants donen l'esquena als partits [i polítics] tradicionals" no es pot descartar la candidatura de Boris. I sobre les possibilitats que guanyi unes futures eleccions, la revista recorda que "el liderat polític és quelcom més que la presa de decisions i la gestió d'equips", també consisteix a "articular un sentiment popular que faci visible i responsable davant de la multitud" el candidat, i conclou que "la seva habilitat única en aquest àmbit no es pot negar".

Tothom reconeix l'especial capacitat que té per connectar amb la massa social. En dóna fe el fet que sigui conegut simplement per Boris. No li cal llinatge. I justament per aquesta habilitat innata, que alguns crítics consideren, com *The Guardian* citant el líder laborista Jeremy Corbyn, que és un exemple d'un "llop amb pell d'ovella", Johnson podria tenir opcions reals d'assolir el liderat *tory* i guanyar les eleccions de 2020 tant si la seva opció en el referèndum d'aquesta setmana venç com si és derrotada. Si és la que triomfa, el seu vell amic David, europeista, tindrà difícil no dimitir i,

El Temps

**Nova
maqueta
Nous
opinants
Nou
format
Nou
Temps**

**Ja al teu
quiosc**

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.
Us atndrem de
9.00 a 14.00 hores

Alguns mitjans el comparen amb Donald Trump i és cert que tenen semblances, però Boris és molt més intel·ligent i culte, a banda d'experimentat.

per tant, quedaria aplanat el camí de Boris cap al cim. Si perd el “no”, encara tindria l'oportunitat de comandar el grup dels diputats antieuropeistes del Partit Conservador –150 dels 330 *tories* de la Cambra dels Comuns– i catapultar-se, així, al lideratge de la formació.

Les probabilitats que té Johnson són altes si es té present que el sistema d'elecció marca que els diputats triaran dos candidats entre tots els aspirants i, llavors, els militants elegiran entre l'un i l'altre. Segons *The Economist*, s'hi volen presentar el ministre d'Hisenda, George

Osborne, i la d'Interior, Theresa May. El fet que Johnson pugui esperar el suport de quasi la meitat dels diputats –tots els euroescèptics– fa que sigui gairebé segur que serà un dels dos noms que s'oferiran als afiliats perquè triïn. Uns militants que, recorda el setmanari, “són majoritàriament euroescèptics i per tant li donen avantatge [sobre Osborne i May] i el converteixen en el principal candidat per reemplaçar Cameron com a líder” conservador i per ser el futur aspirant conservador a inquilí del 10 de Downing Street. •

El populisme de Johnson arribà al cim amb motiu dels Jocs Olímpics de 2012 a la ciutat que comandava, quan arribà a fer un fals salt amb paracaigudes d'allò més estrambòtic.